

Arrest

nr. 346 314 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 april 2025 voor de vierde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 25 augustus 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 3 september 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2025 werd ingediend door:

Naam: X X X

Voorna(a)m(en): L.(...) K.(...)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan als feitelijke partner van S.(...) M.(...) G.(...) ((...)) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag opnieuw haar Indisch paspoort voor met een geldigheidsduur van 11.06.2015 tot 10.06.2025. In het paspoort kan geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat voor. In feite is er niets veranderd aan de situatie van betrokkene, waardoor de reden van weigering dezelfde blijft.

Artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;'

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.'

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...] Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugrijding over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit niets kan blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij beslissing dd. 19.07.2022 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van 3 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen dit inreisverbod, hetwelke evenwel werd verworpen bij arrest nr. 281.723 van 13.12.2022. Het inreisverbod is aldus definitief en heeft bindende kracht. Daarbij dient aangestipt te worden dat het tijdvak van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat (arrest Ouhrami dd. 16.07.2017). Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod dd. 19.07.2022 waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt geenszins op.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen wettelijke band heeft met de beweerde partner. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die zij met haar partner zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende haar gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 47/1, 1° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"In arrest nr. 236.793 (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793) stelt de RvV dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt.

Uit artikel 47/2 Vw volgt dat het de expliciet wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op de 'klassieke' familieleden, bedoeld in artikel 40bis Vw, ook van toepassing zouden zijn op de 'andere' familieleden.

Ook artikel 58 Vb bepaalt dat de bepalingen van toepassing op de klassieke familieleden, waaronder artikel 47 Vb, van toepassing zijn op de andere familieleden. Artikel 52 Vb verwijst naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41 §2 Vw. Artikel 47 Vb geeft uitvoering aan artikel 41 §2 Vw.

Uit artikel 41 §2 Vw en artikel 47 Vb volgt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten (zoals een geldig paspoort zonder visum).

Artikel 41 §2 Vw bepaalt het volgende: "§2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. [...] Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet." Artikel 41 §2 Vw wordt verder uitgevoerd in artikel 47 Vb.

De laatste zinsnede in artikel 41 §2 Vw verder uitgewerkt in artikel 47 Vb, vormde de basis voor een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers ('klassieke' en 'andere') en familieleden van Belgen

een aanvraag gezinshereniging te laten indienen ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België. Dus ook zonder geldig inreisvisum. Deze wetgeving en praktijk vloeiden rechtstreeks voort uit het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99).

In het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

De conclusie luidt als volgt dat verzoekster is met een toeristenvisum naar België gereisd en heeft alhier een statutenwijziging aangevraagd op basis van een procedure gezinshereniging en heeft aldus een aanvraag ingesteld voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en heeft onstuitbaar aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt.

Verzoekster stelt bovendien dat in artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet gelezen kan worden dat de relatie affectief dient te zijn. Er dient aldus wel degelijk aangetoond te worden dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner (cf. "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De gemachtigde heeft overduidelijk, gelet op de gegevens die aan haar werden voorgelegd, bij zijn beoordeling van het bewijs van de duurzaamheid van de relatie totaal geen rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft in meerdere arresten geoordeeld dat een gemeente een aanvraag gezinshereniging kan weigeren wanneer het familielid visumplichtig is en geen geldig inreisvisa kan voorleggen binnen drie maanden na de aanvraag.

De Raad van State (recent) bevestigde deze lijn in twee cassatie-arresten: RvS 30 september 2024, nr. 260.849 en RvS 19 september 2024, nr. 260.674. In deze arresten werd geoordeeld dat de voorwaarde van een geldig visum een wettelijke vereiste is, tenzij er sprake is van afwijkende omstandigheden.

Er zijn echter ook enkele afwijkende beslissingen waaruit blijkt dat in bepaalde gevallen, voor 'andere familieleden' van Unieburgers, géén visum wordt verlangd, of waar men van oordeel was dat de visumplicht niet kan worden afgedwongen wegens conflicten met Unierechtelijke beginselen.

Verzoekster meent te stellen dat zij zich ervan bewust is dat de rechtspraak met betrekking tot de vraag of een geldig inreisvisum noodzakelijk is bij het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/2, §1, verdeeld is.

Niettemin dient te worden benadrukt dat de rechtspraak expliciet heeft bevestigd dat het in eerste instantie aan de gemeente toekomt om na te gaan of aan de visumvoorwaarde is voldaan, en desgevallend de aanvraag om die reden te weigeren.

In casu heeft de gemeente evenwel geen gebruik gemaakt van die mogelijkheid en heeft zij de aanvraag integraal overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daarmee heeft de gemeente impliciet aanvaard dat de aanvraag aanvankelijk was en heeft zij de beoordeling van het dossier doorgestuurd naar de bevoegde federale overheid.

Bijgevolg kon DVZ zich op dat ogenblik niet meer beroepen op het ontbreken van een geldig inreisvisum om de aanvraag alsnog af te wijzen. Eenmaal de aanvraag door de gemeente werd overgemaakt, is het aan DVZ om de aanvraag inhoudelijk te onderzoeken en te beslissen, maar het formele gebrek dat op gemeentelijk niveau niet werd ingeroepen, kan niet retroactief alsnog als weigeringsgrond worden gehanteerd.

Met andere woorden: nu de gemeente de aanvraag niet heeft geweigerd en deze heeft doorgestuurd, stond het DVZ niet meer vrij om dit element alsnog tegen verzoekster in te roepen.

In enkele afwijkende arresten (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793 en RvV 16 juni 2022, nr. 274.135) stelt de RvV dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt.

De stelling van de verwerende partij dat verzoekster het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod van drie jaar, opgelegd op 19 juli 2022, houdt geen stand. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk heeft bevestigd vormt een ingediend verzoek tot gezinshereniging een autonome grondslag die de overheid verplicht de aanvraag ten gronde te onderzoeken, ongeacht de voorafgaande verwijzing naar een inreisverbod.

De RvV heeft herhaaldelijk geoordeeld dat DVZ een aanvraag niet zomaar buiten behandeling mag stellen enkel omdat de verzoeker in het verleden een inreisverbod kreeg; de dienst moet nagaan of het inreisverbod actuele, ernstige openbare-orde-redenen bevat en of EU-recht (bv. art. 21 VWEU) of relevante richtlijnen toepassing hebben.

Zie: RvV — arrest nr. 255.139 (27 mei 2021): De Raad oordeelde dat een derdelander die familielid werd van een Unieburger niet automatisch uitgesloten is van gezinshereniging omdat er een vroeger inreisverbod bestond; DVZ moet de zaak substantieel onderzoeken en rekening houden met unierechtelijke beginselen.

Zie: RvV — arrest nr. 255.139 (27 mei 2021): De Raad oordeelde dat een derdelander die familielid werd van een Unieburger niet automatisch uitgesloten is van gezinshereniging omdat er een vroeger inreisverbod bestond; DVZ moet de zaak substantieel onderzoeken en rekening houden met unierechtelijke beginselen.

Zie: HvJ EU — K.A. (C-82/16, 8 mei 2018): Het Hof verduidelijkt dat een inreisverbod niet zonder meer mag leiden tot een weigering van een aanvraag die voortvloeit uit het recht van vrij verkeer van een Unieburger; lidstaten moeten de belangen toetsen (met name familieleden).

De DVZ moet ook actief de afhankelijkheid onderzoeken bij gezinshereniging na inreisverbod, wat men in casu niet heeft gedaan.

Daarbij komt dat het inreisverbod in casu bovendien zijn doel volledig mist, aangezien verzoekster het Belgisch grondgebied nooit heeft verlaten. De toepassing van een dergelijk verbod veronderstelt immers dat de betrokkene zich buiten het grondgebied bevindt, hetgeen hier niet het geval is.

Er werd aldus door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Vanuit dit optiek houdt de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Aangezien verzoekers erop willen wijzen dat zij een duurzame levensgemeenschap samen hebben en een affectieve relatie beleven. Verzoekster verblijft al langer dan 10 jaar in het rijk waarvan het overgrote deel gedragen door legaal verblijf. Verzoekers beroepen zich tevens op art. 8 van het EVRM. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens aanvaarde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM.

Verzoekster woont in het Rijk effectief samen met haar EU-partner te weten S.(...) M.(...) G.(...) RR: (...). Zij wonen effectief samen.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken voor aleer het afleveren van de desbetreffende beslissing, rekening houdende met de gezins- en familiale situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten die in casu werd getroffen opzichtens verzoekster komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Er bestaat in deze uitzonderlijke omstandigheden van verzoeker geen redelijke verhouding tussen de bestreden beslissing en het beoogde doel.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur” in de mate dat zij niet specificeert welke beginselen van behoorlijk bestuur de bestreden beslissing concreet zouden schenden. Het middel is evenmin onvankelijk waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat zij hiermee lijkt te verwijzen naar het oude artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Door toedoen van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) werd dit artikel immers vervangen, waardoor de inhoud van het oud artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet werd overgenomen in artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet.

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze

berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 april 2025 voor de vierde keer een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid als 'ander' familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, zoals bedoeld in artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;
(...)”*

Verzoekster diende haar aanvraag in als 'duurzame' partner van een Nederlandse man en legde bij deze gelegenheid haar Indiaas paspoort en bewijzen van het 'duurzame' karakter van hun relatie voor.

2.9. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing vast dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig inreisvisum, noch van een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat op het moment van haar aanvraag, waardoor zij dus niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden. De gemachtigde van de minister vermeldt bovendien dat *“(u)it niets kan blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet”*.

In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoekster zich niet kan beroepen op de gunstige bepalingen voor 'klassieke' familieleden: *“De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State)”*.

2.10. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zij geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd op het moment van haar aanvraag. Zij lijkt echter van oordeel dat van een 'ander familielid' van een burger van de Unie niet geëist kan worden dat hij een geldig visum voorlegt. Verzoekster verwijst in dit verband naar de artikelen 47/2 en 41, §2 van vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en wijst op eerdere rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie.

2.11. De Raad wijst er eerst en vooral op dat het door de gemachtigde van de minister geciteerde artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet betrekking heeft op 'klassieke' familieleden, zoals opgesomd in artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, en niet zozeer op 'andere' familieleden, bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft dus voor dat de 'klassieke' derdelands-familieleden van burgers van de Unie de in artikel 41, §§ 1 of 2 bedoelde voorwaarden moeten vervullen.

Artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40 bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

2.12. De voorwaarde uit artikel 40bis, §4 juncto artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceert hoe dan ook dat verzoekster in beginsel *“een geldig paspoort, dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van de plicht zijn vrijgesteld”* zou moeten voorleggen. Het voorschrift uit artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet is immers gelijklopend met de gemeenrechtelijke regeling inzake de toegang tot het grondgebied voor derdelanders (artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

2.13. Het door verzoekster in haar verzoekschrift geciteerde artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet bevat, net als artikel 41, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, afwijkende bepalingen inzake de toegang tot het grondgebied. Doch uit de parlementaire voorbereidingen, waarbij het oorspronkelijke artikel 41 in overeenstemming werd gebracht met het Unierecht, blijkt dat deze vrijstelling van de verplichting tot voorlegging van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum en de mogelijkheid om eventueel naderhand bewijsstukken aan te brengen (huidig artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet) enkel gelden voor de 'klassieke' familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 45). Dit wordt bevestigd in artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet waarbij het 'klassieke' familielid, dat niet (binnen een redelijke termijn) over de documenten beschikt of kan beschikken, de mogelijkheid heeft om *“op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift niet aan op grond van welke bepaling of beginsel de uitzonderingsregels op de gemeenrechtelijke regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, die gelden voor 'klassieke' familieleden, uitgebreid zouden kunnen worden tot de 'andere' familieleden, waartoe zij zelf behoort. Hoewel verzoekster verwijst naar het oude artikel 47/2 van de vreemdelingenwet (bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) vervangen door artikel 47/1 van de vreemdelingenwet), waarin wordt gesteld dat de bepalingen betreffende de 'klassieke' familieleden van een burger van de Unie van toepassing verklaart op 'andere' familieleden, kan niet worden ingezien hoe verzoekster, die géén recht van vrij verkeer en verblijf kan putten uit de richtlijn 2004/38/EG, vrijgesteld zou kunnen worden van de verplichting over een geldig inreisvisum te beschikken. Er kan evenmin worden ingezien hoe zij *“op een andere wijze”* het bewijs zou kunnen leveren *“dat (zij) het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 (huidig artikel 47/1) van de vreemdelingenwet dat de gelijkstelling met 'klassieke' familieleden slechts geldt *“van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend”* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.14. Uit een samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister niet op onwettige wijze tot de conclusie kwam dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet, omdat zij geen geldig inreisvisum kon voorleggen.

2.15. De Raad wijst bovendien, net zoals de gemachtigde van de minister in zijn beslissing, op een arrest van de Raad van State van 19 september 2024 waarin bovenstaande redenering uitdrukkelijk wordt bevestigd (RvS 19 september 2024, nr. 260.674). De Raad van State zet in dit arrest op ondubbelzinnige wijze uiteen dat uit de artikelen 47/2, 40bis, §4, eerste lid en 41, §2 van de vreemdelingenwet volgt *“dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.”* De Raad merkt hierbij op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet thans werd overgenomen in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, waardoor de rechtspraak van de Raad van State inderdaad betrekking heeft op de ‘andere’ familieleden zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet. Wat het ‘op andere wijze aantonen dat het ‘ander’ familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf’ betreft, merkt de Raad van State op dat de ‘andere’ familieleden geen rechten van vrij verkeer en verblijf ontleen aan het Unierecht waardoor het maar de vraag is of zij op een andere wijze kunnen bewijzen dat zij genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf, dan door middel van het voorleggen van een geldig paspoort, in voorkomend geval met een geldig inreisvisum. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het de wil was van de wetgever om de bepalingen die van toepassing zijn op ‘klassieke’ familieleden, zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op het punt van de binnenkomstdocumenten ook van toepassing te maken op andere familieleden. Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt dat de wetgever de gelijkstelling met ‘klassieke’ familieleden slechts beoogde nadat aan de binnenkomstvoorwaarden is voldaan.

2.16. Verzoekster wijst verder in haar middel op artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling stelt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

In het hierboven weergegeven artikel 47 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgewerkt welke documenten kunnen gebruikt worden indien de betrokkene niet beschikt over een geldig inreisvisum, maar toch wenst aan te tonen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. In artikel 47 van het vreemdelingenbesluit worden aldus de uitzonderingen inzake de toegang tot het grondgebied uit artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet concreet uitgewerkt. Verzoekster kan zich echter niet op deze bepaling uit het vreemdelingenbesluit beroepen aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat de uitzonderingsregels uit artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet, en bij uitbreiding dus ook de alternatieven opgesomd in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, enkel van toepassing zijn op ‘klassieke’ familieleden en niet op ‘andere’ familieleden, zoals verzoekster.

2.17. Waar verzoekers in haar middel bovendien verwijst naar artikel 58 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit enkel van toepassing is op familieleden die zich in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG rechtstreeks op een verblijfsrecht kunnen beroepen en niet op de ‘andere’ familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster verwijst verder in haar middel op het arrest BRAX van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99). In dit arrest oordeelde het Hof dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige inreisdocumenten heeft. Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat dit arrest betrekking heeft op het inreisrecht van echtgenoten van burgers van de Unie, die thans onder de definitie van 'klassiek' familielid uit artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG vallen, en die hun verblijfsrecht rechtstreeks aan het (secundaire) Unierecht ontleen (cf. HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99, §78). In dit arrest wordt dus geen uitspraak gedaan over eventuele binnenkomstvoorwaarden die zouden gelden voor 'andere' familieleden in de zin van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet of artikel 3.2, a) van de richtlijn 2004/38/EG.

2.19. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op afwijkende rechtspraak van de Raad, benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien werd deze rechtspraak van de Raad gecorrigeerd door de cassatierechter middels arresten van 19 en 30 september 2024 waarin de Raad van State uiteenzet dat 'andere' familieleden wel degelijk moeten voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum voor te leggen.

2.20. Verder in haar middel betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing totaal geen rekening hield met de duurzaamheid van de relatie tussen haarzelf en haar partner.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister *in casu* enkel vaststelt dat verzoekster niet voldoet aan de documentaire voorwaarde van het voorleggen van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum, doch geen uitspraak doet over de andere inhoudelijke voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekster geen geldig inreisvisum kon voorleggen bij haar aanvraag volstaat immers voor de gemachtigde van de minister om te stellen dat de aanvraag van verblijf geweigerd wordt aangezien *“de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn”* en *“minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is”*. De gemachtigde van de minister was dus niet genooddakt om alsnog een beoordeling te maken van het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoekster en haar partner.

2.21. Verzoekster haalt verder in haar middel aan dat het in eerste instantie aan de gemeente toekomt om na te gaan of aan de visumvoorwaarde is voldaan, en desgevallend om de aanvraag om die reden te weigeren. Uit het feit dat de gemeente haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *in casu* overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt volgens verzoekster dat de gemeente de aanvraag impliciet ontvankelijk achtte en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich daarom nadien niet meer kon beroepen op het ontbreken van een geldig inreisvisum om de aanvraag alsnog af te wijzen. Verzoekster vervolgt dat het formele gebrek dat op gemeentelijk niveau niet werd ingeroepen, niet retroactief alsnog als weigeringsgrond kan worden gehanteerd.

2.22. De Raad merkt op dat de gemeente inderdaad bevoegd is om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) te weigeren middels een bijlage 20 indien verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten overmaakte. Dit blijkt uit artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit dat luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het gegeven dat de gemeentebesturen in het kader van deze regelgeving een zekere verantwoordelijkheid dragen, betekent echter niet dat de gemachtigde van de minister *in casu* niet gerechtigd zou zijn geweest om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Wanneer in de vreemdelingenwet bepaalde taken worden gedelegeerd naar het gemeentelijk niveau, betekent dit niet dat de gemeentebesturen over een exclusieve beslissingsbevoegdheid zouden beschikken met betrekking tot het verblijfsrecht van burgers van de Unie. Het is dus niet omdat de afwezigheid van geldige binnenkomstdocumenten op gemeentelijk niveau aanleiding zou kunnen geven tot een bijlage 20 op grond van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit dat deze situatie niet langer aanleiding zou kunnen geven tot een bijlage 20 afgeleverd door de gemachtigde van de minister. De gemachtigde van de minister heeft immers op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit een ruimere bevoegdheid om een weigeringsbeslissing te nemen, en kan dit doen op basis van alle mogelijke gronden die daartoe aanleiding kunnen geven, waaronder dus de afwezigheid van de vereiste binnenkomstdocumenten. De beperkte bevoegdheid die de gemeentebesturen hebben in dit kader doet hieraan op geen enkele manier afbreuk. Het feit dat de gemeente *in casu* niet is overgegaan tot het afleveren van een bijlage 20 impliceert aldus geenszins dat de gemachtigde van de minister niet meer

zou mogen overgaan tot de pertinente vaststelling dat het Indische paspoort van verzoekster geen geldig inreisvisum bevatte.

2.23. Verzoekster betoogt verder dat een aanvraag om machtiging voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet zomaar buiten behandeling gesteld kan worden omdat verzoekster in het verleden een inreisverbod zou hebben verkregen. De Raad merkt echter op dat de gemachtigde van de minister geenszins heeft besloten om verzoeksters aanvraag niet in overweging te nemen omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. De bestreden beslissing is immers gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster niet over een geldig inreisvisum beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen waardoor verzoekster zich met haar kritiek richt tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek tegen een overtollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

2.24. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt dus het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster beroept zich op haar partner met wie zij effectief samenwoont.

2.25. In zoverre kan aangenomen worden dat verzoekster met haar feitelijke partner een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeksters situatie een situatie betreft van eerste toelating, aangezien haar door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting rijst voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Daarbij dient een ‘fair-balance’ gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een preciaire verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106-109).

Verzoekster toont niet aan dat een terugkeer naar India om zich in het bezit te stellen van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten onverenigbaar zou zijn met haar recht op gezinsleven. De relatie met haar Nederlandse partner werd opgestart toen verzoekster wist, of minstens moest weten, dat haar verblijfssituatie onregelmatig was, waardoor het gezinsleven van bij aanvang een precair karakter had. Verzoekster maakte immers reeds het voorwerp uit van een inreisverbod, hetgeen betekent dat “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk” verboden is. De bestreden beslissing gaat gepaard met een terugkeerbesluit, maar dit is geenszins disproportioneel aan verzoeksters preciaire gezinsleven in België. De bestreden beslissing hoeft namelijk geen aanleiding te geven tot een definitieve scheiding van verzoekster en haar partner. Niets belet haar immers om een nieuwe aanvraag in te dienen als ‘ander’ familielid van zodra zij

gevolg heeft gegeven aan het haar opgelegde terugkeerbesluit en inreisverbod, of de opheffing daarvan heeft bekomen en over nieuwe binnenkomstdocumenten beschikt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan immers volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, 152.639). Verzoekster toont aldus niet aan dat er in haar geval een positieve verplichting rust op de overheid om het precaire gezinsleven tussen twee volwassen partners in België te handhaven en/of te bevorderen door haar alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel zij niet aan de wettelijke (binnenkomst-)voorwaarden voldoet.

2.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de zorgvuldigheids- en/of motiveringplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN